

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Y. B.**
státní příslušností Tuniská republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018 č.j. KRPA-240450-18/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

(dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. V doplnění žaloby žalobce namítal, že žalovaný se nesprávně a nedostatečně vypořádal se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce. Podotkl, že jeho manželka E. B., nar. X, je občankou České republiky, přičemž s ní sdílí společnou domácnost. Jeho manželka je nemocná, nemůže pracovat a on se o ni musí starat. Podle žalobce bylo povinností žalovaného zkoumat eventuální zásah do žalobcova soukromého a rodinného života v tom smyslu, že bylo třeba zvážit nejen to, že manželka žalobce pobývá na území České republiky, nýbrž i to, že je na žalobci existenčně závislá. Žalobce podotkl, že výslovně uvedl, že zásadní překážkou jeho vycestování je zdravotní stav jeho manželky, o kterou se vzhledem k její pracovní neschopnosti a indispozici musí starat; neopominutelnou povinností žalovaného tedy bylo vypořádat se s tím, zda je stav žalobcovy manželky natolik špatný, že nelze uvažovat o vydání rozhodnutí o předání, nebo nikoliv, a to alespoň na základě tvrzení uvedených žalobcem, resp. na základě spisového materiálu. Dodal, že jeho manželka je na něm zcela závislá a jeho péči vyžaduje při každodenních činnostech včetně mytí, koupání nebo starosti o domácnost; poukázal na to, že zjevná závislost jeho manželky na jeho osobě by teoreticky mohla být i důvodem pro udělení humanitárního azylu. Rozhodnutí žalovaného tak považoval za nepřezkoumatelné, protože navrhl žalobou napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí o zajištění je počátečním úkonem řízení; jedná se o rozhodnutí, které je založeno na důvodném předpokladu existence skutečností tvořících skutkovou podstatu; je tedy logické, že správní orgán je povinen obstarat pouze takový dostatek podkladů (v časové tísní) pro závěr, zda jsou naplněny podmínky zajištění. Žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, v němž dle svého závěru výstižně shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňují vydat napadené rozhodnutí; v odůvodnění pak jasně a konkrétně poukázal na skutečnosti, které jej vedly napadené rozhodnutí vydat. Podotkl, že k uzavření manželství s občankou České republiky došlo v době žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky a v době, kdy s ním bylo v členských zemích Evropské unie započato řízení o udělení mezinárodní ochrany; uzavření sňatku s občankou České republiky se jeví pouze jako účelové se snahou obejít povinnosti mu vyplývající z právních předpisů České republiky a přímo použitelného předpisu Evropské unie. Poukázal na to, že žalobce od svého opětovného příjezdu na území, poté, co byl navrácen na území Itálie, se dopustil řady jednání, která byla v rozporu s právními předpisy a která v době vydání napadeného rozhodnutí převažovala nad jeho vytvořenými rodinnými vazbami. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl dne 17. 10. 2014 zajištěn rozhodnutím žalovaného č.j. KRPA-401042-15/ČJ-2014-000022 dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání. Žalovaný dne 7. 11. 2014 vydal rozhodnutí č.j. KRPA-401042-33/ČJ-2014-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Dne 20. 2. 2015 byl žalobce předán z České republiky do Italské republiky. Žalobce byl na území České republiky znovu zajištěn dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2015 č.j. KRPA-378340-18/ČJ-2015-000022. Opětovné předání žalobce do Italské republiky proběhlo dne 26. 11. 2015.
7. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Šumperku ze dne 10. 10. 2017 sp. zn. 2 T 69/2016 uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), za což byl odsouzen k samostatnému trestu vyhoštění dle § 80 trestního zákoníku na 2 roky; odvolání proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto usnesením Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 13. 4. 2018 č.j. 68 To 35/2018-222. Následně byl žalobce vyzván k vycestování z České republiky nejpozději do 26. 6. 2018. Soud ze správního spisu rovněž zjistil, že žalobci byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 22. 9. 2015 sp. zn. 150 T 43/2015 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015 sp. zn. 8 To 411/2015 uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 12 měsíců.
8. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že dne 27. 6. 2018 v 5:30 hodin prováděla hlídka žalovaného na adrese P., B. pobytovou kontrolu, přičemž na této adrese kontrolovala žalobce. Lustracemi v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobce byl soudem vyzván k vycestování nejpozději do 26. 6. 2018, protože byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Při pohovoru před žalovaným dne 27. 6. 2018 žalobce žalovanému k jeho dotazům mimo jiné uvedl, že je ženatý, jeho manželka E. B., nar. X, je Češka; sdílejí společnou domácnost na adrese B., P. V Tunisku vystudoval do 7. třídy, pracoval tam v hotelu jako barman. V České republice je teď někdy od léta 2016, kdy vycestoval z Itálie, kde dostal vyhoštění; nepamatuje si, kdy přesně to bylo, ale vrátil se zpět za manželkou. V Itálii mu řekli, že dostal vyhoštění, a do 7 dnů musí opustit Itálii; poprvé do České republiky přicestoval na konci roku 2013, jeho cesta byla za manželkou, kterou předtím poznal v Německu. Od návratu z Itálie v roce 2016 je v České republice nepřetržitě. O azyl žádal dvakrát, poprvé v Itálii v roce 2012 a poté v Německu v roce 2013; azyl mu nikdy nebyl udělen. Vyhoštění dostal akorát v Itálii, protože neměl doklady; vyhoštění dostal na 5 let a bylo to pouze na území Itálie. Do České republiky přicestoval za svojí manželkou, s níž sdílí společnou domácnost na Praze 3, kde mají pronajatý byt. Manželé jsou od 20. 11. 2017. Nemají společné děti, ale manželka z předchozího vztahu má již dospělé děti. Žijí pouze s manželkou. Žalobce nikde jinde

v Evropě nemá ubytování. Oficiálně je v České republice přihlášen k pobytu na P., B. Žalobce má dohodu o provedení práce, je řezník v řeznictví na P., B., má pouze dohodu o provedení práce, všechno mu zařizoval právník. Je schopen složit od 50.000 do 100.000 Kč; peníze by složil na účet, sám má v České republice účet; podle toho, kolik by žalovaný řekl, že má složit peněz, by žalobce například do dvou dnů složil nějaké peníze. Chce zůstat tady v České republice, nemá nikde jinde v Evropě povolený pobyt. Z Itálie přicestoval se starým pasem, od začátku roku 2018 má již nový cestovní pas. Z Itálie přicestoval načerno, vízum neměl. Myslel si, že je v České republice legálně, vyřizoval si pobyt a na základě žádosti by zde měl být legálně. V Tunisku mu nic nehrozí, nemá tam problémy. Jeho zdravotní stav je dobrý, žádné léky nebere, alergii nemá. Lékaře má v Šumperku, bydlel tam asi rok, bydlela tam i jeho manželka; je zdravotní sestra a měla tam práci. Žalobce má zdravotní pojištění platné. Jeho manželka je nemocná a nemůže pracovat, má problém s hlavou, má nějaký tlak v hlavě; žalobce teď musí zajistit celou domácnost. K dotazům žalovaného zopakoval, že v České republice má manželku E., občanku České republiky, se kterou žije ve společné domácnosti. V České republice nemá žádné dluhy ani závazky. Trestně jej řešili pouze v Šumperku, protože neměl v pořádku dokumenty k pobytu; poslední, co ví, je, že dostal soudní vyhoštění na dva roky, ale podal přes právníka odvolání; jak dopadlo odvolání, ještě neví, stále čeká na rozhodnutí. Drogy nebere, alkohol nepije ani nekouří. Překážkou ve vycestování je jeho manželka, je nemocná, musí se o ni starat. V České republice žalobce nemá žádný majetek. Je si vědom, že byl soudem v Šumperku odsouzen k vyhoštění, ale odvolal se; jak dopadlo odvolání, neví, a to, že měl nejpozději vycestovat do 26. 6. 2018, vůbec nevěděl. Nevěděl, že má rozhodnutí, ale když to teď zjistil, tak to chápe. S rodinou v Tunisku je v kontaktu – má tam oba rodiče, bratra a dvě sestry; byl tam naposledy na přelomu let 2011 a 2012. Z Tuniska vycestoval, protože si tam vydělal málo peněz. Není problém se vrátit do Tunisu. Stýká se s kolegy v práci, jsou arabské národnosti, dále se stýká s rodinou své manželky. K dotazu na kulturní nebo společenské vazby uvedl, že chodí do práce nebo je s manželkou doma. K České republice ho váže především manželka.

9. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2018 č.j. KRPA-240450-18/ČJ-2018-000022 byl žalobce dle § 129 odst. 1 dublinského nařízení zajištěn za účelem předání podle dublinského nařízení; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaný zajistil žalobce za účelem předání do Italské republiky.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. V čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení je stanoveno: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“*
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i

provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

13. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*“
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
15. Soud dospěl k závěru, že v případě žalobce bylo naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
16. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017 č.j. 2 Azs 81/2017-26: „*Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24 shrnul, že „[c]ílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi těže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ Se stěžovatelem v první řadě nelze souhlasit v tom, že v okamžiku zajištění nejednal v rozporu se shora uvedenými cíli a účelem dublinského systému. Dvojí shoda v systému EURODAC i stěžovatelova výpověď ozřejmují, že stěžovatel nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze v jednom členském státě Evropské unie, ale navzdory podané žádosti nelegálně překračoval vnitřní hranice, aby mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat v dalším státě, o němž se domníval, že mu poskytne lepší postavení (konkrétně měl za to, že mu v Nizozemsku budou přiznány sociální dávky), a tedy se snažil právě o tzv. asylum shopping, jemuž má dublinský systém předcházet. Poté, co zjistil, že v Nizozemsku statusu azylanta nedosáhne, se vskutku nejspíše snažil vrátit do Rakouska, kde podal v pořadí první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Současně však je třeba souhlasit s žalovanou a krajským soudem v tom, že stěžovatelovo předchozí jednání (nelegální víceletý*

pobyt na území několika evropských států, neoprávněné překračování hranic, podání žádosti o mezinárodní ochranu ve více státech, nevyčkání na realizaci nizozemského rozhodnutí) nebylo zárukou toho, že se stěžovatel po návratu do Rakouska přihlásí příslušným orgánům s úmyslem dořešit svou azylovou situaci.... Stěžovatel nejen že naplnil kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale jeho jednání směřovalo proti účelu nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud tak nesdílí stěžovatelův názor, že zajištění bylo bezúčelné.“

17. Zdejší soud dospěl k závěru, že shora uvedené závěry lze vztáhnout i na případ žalobce. Žalobce opakovaně žádal o azyl v různých členských státech Evropské unie (v Itálii a Německu), přičemž azyl mu nikdy nebyl udělen. Žalobce opakovaně nelegálně pobýval na území České republiky, protože mu bylo vydáno správní vyhoštění i došlo k jeho odsouzení pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k trestu vyhoštění z území České republiky ve smyslu § 80 trestního zákoníku (a to již dvakrát). Přestože žalobce již dvakrát byl předán z České republiky do Itálie, opakovaně se vracel do České republiky, kde neoprávněně pobýval. Žalobce rovněž nerespektoval výzvu k vycestování z území České republiky do 26. 6. 2018 a nadále neoprávněně setrval na jejím území. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žalobce nejen že naplnil kritéria dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale jeho jednání směřovalo proti účelu dublinského nařízení. Zajištění žalobce tak bylo zcela namístě.
18. Žalobce v žalobě namítal nedostatečné vypořádání s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, neboť jeho manželka, státní občanka České republiky, je nemocná a je na něho odkázána.
19. Žalovaný k této otázce na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: „Na základě výše uvedených skutečností správní orgán uvádí, že cizinec v současné době na území České republiky nemá povolený žádný pobytový status a pobývá tak na území České republiky nelegálně, kdy je nutné uvést, že toto jednání je vědomé a opakované, což bylo správnímu orgánu účastníkem potvrzeno v protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 6. 2018. Správní orgán sice bere v úvahu rodinnou situaci účastníka řízení na území České republiky, kterou uvedl v rámci protokolu o podání vysvětlení, čímž měl na mysli zejména svoji manželku na území České republiky, k tomu je však správní orgán nucen poznamenat, že po posouzení celé věci vztah účastníka řízení a jeho manželky započal již v době cizincova nelegálního pobytu, po celou dobu jejich vztahu a následného manželství cizinec opakovaně porušoval zákony a nerespektoval rozhodnutí příslušných orgánů. Oba partneři museli vědět, že cizinec dříve nebo později bude muset vycestovat z území České republiky, v tomto případě bude cizinec na základě žádajícího státu – Itálie předán jako nežádoucí cizinec. Jako datum svého posledního návratu na území České republiky uvedl někdy v létě 2016. Už to, že se cizinec na území vrátil a věděl, že do České republiky přicestoval tzv. načerno, tedy bez platného víza nebo povolení k pobytu, je dle názoru správního orgánu za důvodné pochybovat o tom, že se cizinec podrobí rozhodnutí příslušného orgánu – cizinec je veden v SIS jako nežádoucí cizinec, žádající země Itálie, záznam platný do 12. 7. 2019, dále cizinci bylo Okresním soudem v Šumperku uloženo soudní vyhoštění na dobu dvou let a stanovena doba k vycestování do 26. 6. 2018, což cizinec do 27. 6. 2018 neučinil. Správní orgán si je vědom společného soužití manželů, avšak v tomto případě se protiprávní jednání cizince převažuje nad jeho rodinnými vazbami.“

20. Městský soud v Praze připouští, že posouzení otázky zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ze strany žalovaného bylo vcelku stručné, dospěl však k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž svůj závěr založil jednak na intenzivním porušování právních předpisů České republiky ze strany žalobce, jednak na skutečnosti, že vztah žalobce a jeho manželky započal již v době žalobcova nelegálního pobytu, přičemž takové odůvodnění soud považuje za srozumitelné a dostačující.
21. Zdejší soud v této souvislosti podotýká, že žalovaný byl povinen v rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců učinit úvahu o tom, zdali realizaci účelu zajištění (tj. předání do Itálie) nebrání právně relevantní překážka (tedy i nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života v případě předání). Ve smyslu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. jeho rozsudek ze dne 24. 5. 2018 č.j. 3 Azs 108/2017-36, body [10] – [11] a judikaturu tam citovanou) však platí, že postačoval pouze předběžný úsudek; podrobné zkoumání zjištěných překážek je pak předmětem navazujícího řízení. Soud uzavřel, že žalovaný těmto požadavkům dostal a žalobou napadené rozhodnutí je v tomto směru odůvodněno dostatečně.
22. Soud souhlasí s žalovaným, že opakované a dlouhodobé protiprávní jednání žalobce na území České republiky převáží nad jeho tvrzeným soužitím s jeho manželkou, státní občankou České republiky. Soud ve shodě s žalovaným podotýká, že k uzavření manželství mezi žalobcem a jeho nynější manželkou došlo již v době, kdy žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně (k uzavření manželství došlo dne 20. 10. 2017). Rovněž lze odkázat na usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 13. 4. 2018 č.j. 68 To 35/2018-222, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 10. 10. 2017 č.j. 2 T 69/2016-174, jímž byl žalobce uznán vinným z přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky dle § 80 trestního zákoníku na dobu 2 let. Krajský soud na s. 3 tohoto usnesení dospěl mimo jiné k závěru, že partnerský vztah žalobce s paní E. S. (nyní E. B., nar. X, pozn. Městského soudu v Praze) byl založen naprosto účelově, a stejně tak i manželství mezi nimi. S ohledem na skutečnost, že žalobce dlouhodobě a opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, a na fakt, že manželství žalobce se státní občankou České republiky bylo uzavřeno až v době, kdy pobýval na území České republiky neoprávněně (jakož i s ohledem na účelovost tohoto partnerského vztahu, a tedy i uzavřeného manželství, jak vyplývá z odkazovaného usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 13. 4. 2018 č.j. 68 To 35/2018-222), Městský soud v Praze uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nepředstavovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. S ohledem na shora uvedené důvody zdejší soud neprováděl žalobcem navržené důkazy, neboť na tomto závěru nemohly změnit ničeho. Na výše uvedeném nic nemění ani otázka, nakolik je zdravotní stav manželky žalobce závažný. S ohledem na shora odkazované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu o toliko předběžném posouzení překážek předání cizince v rámci rozhodování o jeho zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců soud uzavřel, že posuzování otázky závažnosti zdravotního stavu manželky žalobce (a míry její závislosti na žalobci) v rámci rozhodování o žalobcově zajištění nemělo své místo (a nemá pochopitelně své místo ani v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce).

23. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
25. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměna za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. srpna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.

samosoudkyně